

AM.

am
git.
ta-
ros
gyi
og-
ma.
ve-
. V.
aszt
ken
rejt-
ésbé
nke
Radó
mem
sem,
olmi
enes
ehet
veti
nék?
obet.
s in-
éred
nger
nyv-
azon-
lev.
olnék
orso-
hosz-
nem
odnál
tja a
Lám
zágón
gyobb
zatod
elko-
ve is
a. Én
első
az:

KISRAP

... IJEDTEN KAPASZKODIK FÖLJEBB-FÖLJEBB. (Lásd a 225. lapon.)

am-épület.

XLIX. köt. 16. szám.

Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. október 20-án.

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MIALATT Gyula bent járt a néni-nél, Sarolta nagy buzgalommal szorgoskodott a maga szobájában, hogy szépen terített asztallal fogadja vendégét. Még virágot is tett díszül az asztalra, melyre nagy ernyős lámpás hintett világosságot. Készen is volt minden, mire Gyula elő került.

— Már meg van terítve? Nagyon helyes. És ha te jól tartod a szegény éhes-szomjas utast, majd én is viszonzom egy kis meglepetéssel, melynek talán örülni fogsz.

— Mi az? Mi lehet az?

— Majd lakomázás közben megtudod.

A szoba-leány behozta a vacsorát, hozzá ültek; de a kíváncsi Sarolta tudni kívánta, mi az a meglepetés? Mivel lepheti meg őt Gyula?

— No, nem tőlem ered, én csak postás vagyok, mondá Gyula vidáman. Ugy-e, két rokonodat várod látogatóba... gondolom, Irma és Böske a nevök.

— Igen, ide fognak jönni, éppen na mondta apácska. Jaj, oly nehezen várom őket! Kivált hogy nem is tudom, mikor érkeznek.

— De én tudom és megvigasztalhatlak, hogy nem köll sokáig várnod, mert még ma itt lesznek.

— Ma? Még ma? szólt Sarolta s fölugrott székeről. Hiszen az lehetetlen... apácska még csak ma reggel telegrafált nekik.

— Már pedig úgy van. Itt a Janka néni távirati válasza, olvasd magad.

Mohón olvasta. Sárrika (Lásd a képet a 248. lapon.) A néni azt tudatta, hogy ő maga nem kísérheti el a leányait, de szerencsére igen jó alkalom akadt: egy ismerősük ma éppen erre utazik, tehát Irma és Böske még ma fognak megérkezni, bár kissé későn, éjfél tájban; a bácsi legyen szives és küldjön eléjük valakit a pályaházba.

— Igaz, igaz! Még ma lesznek itt! ujjongott Sarolta és végig tánczolt a szobán. Mit gondolsz, szabad lesz-e ébren maradnom, hogy megvárjam őket?

— Azt nem tudom, felelé Gyula jókedvűen. De azt tudom, hogy akár lefekszel, akár ébren maradsz, a vacsorát jobb lesz addig megenni, amíg meleg.

— De mikor enni sem tudok örömben!

— Az nagy csapás reám nézve! szólt Gyula tréfás szomorúsággal.

— Hogyan? Miért? csodálkozott Sarolta.

— Mert a vendég nem nyulhat az ételhez, míg a házi asszony vagy kisasszony le nem ült és hozzá nem fogott. Így hát mivel te nagyon örülsz, én éhen maradok.

— Igaz biz' a! Ugyan rossz házi kisasszony vagyok! No, lássunk hozzá. Mit kaptunk? Pompás szelet... szereted?

— Majd meglátod, mi marad a tálban.

— Nagyon jó lesz, csak láss hozzá. Én igazán enni sem tudok az örömtől.

— Az bizony fölösleges, hogy bajt szerzel magadnak.

— Bajt! Már ugyan miért?

— Mert ha tulságosan izgalmaskodol, ha nem vacsorálsz, akkor alkalmasint rosszul fogsz aludni, holnap reggel a fejed fog fájni, ágyban marasztanak s Irma és Böske hiába lesznek itt, nem fogsz velök mulathatni. Az pedig kár volna, ugy-e?

Gyula ezt nagyon nyugodtan, inkább mosolyogva mondta, de hangjából kiértett az igazi jó-indulat. Sarolta úgy fogadta is, mint ha valami böles öreg szólt volna.

— Persze, persze, igazad van. Lásd, én még olyan kis szeleburdi vagyok s te bizonyosan nevetni fogsz rajtam.

— Jut eszembe! Ma reggel magam is éppen így voltam, amint utra keltem. Természetesen, mert abba bizakodtam, hogy itt kedves rokonokra találok, akik szeretni fognak. Most már azt szeretném tudni, igaz lesz-e? Persze, az leginkább rajtam áll . . . de hidd el Sárrikám, én nem vagyok valami garázda ficzkó, sem haragos, duzzogó; inkább azt szeretem, ha én tehetek másnak a kedvére. Édes atyád azt mondta, hogy örül a jöttömnek. Hát most valld meg, de őszintén, te is örülsz-e?

Gyula szelid, nyugodt, félig vidám, félig komoly viselete már teljesen megnyerte Saroltát; a kis leány tehát élénken felelte:

— Hogy örülök-e? Nagyon, de nagyon örülök!

— Akkor hát rendben vagyunk. És mire Irma és Böske megjönnek, mi már régi jó pajtások leszünk.

Nem is volt az máskép. Vacsora után a vigan pattogó kályha mellé huzódtak s Gyula mulatságos apró kalandokat beszélt el utazásáról; Sarolta pedig a maga kis dolgait mesélgette s tudja Isten, mért, mért nem: oly bizalmasan csevegett el mindent, amint még talán szüleinek sem. Mint ha Gyula jobban megértette volna az ő apró örömeit és bajait. Elmondta délutáni kalandját Pöttyel, Katiczával s az emléképecskével; de mikor ebbe fogott bele, kissé mégis gondolkodóba esett és így szólt:

— Ma délután olyan furcsa esetem volt . . . de meg köll ígéred, hogy el nem árulsz . . . nem szólsz róla senkinek!

— Effélét nem jó ígélni, míg az ember nem tudja, miről van szó. No, de bizonyos vagyok felőle, hogy te nem követhetél el semmi veszedelmes csinyt; tehát ígérem, hogy nem szólok senkinek.

Nem sejtette Gyula, hogy éppen mikor ilykép nagyon okosan vélt beszélni, ő is sikos utra lépett.

Sarolta elmondta aztán az egészet; azt is, mily rosszul járt atyjánál, mikor el akarta beszélni a történeteket.

— Hm! Biz ez hiba. De nincs más hátra, mint hogy holnap reggel mégis csak mondj el szépen mindent apácskának.

— Jaj, de nagyon fog haragudni!

— Magam is azt hiszen, de azon nem segíthetünk. Legjobb, ha mentül hamarább esel túl rajta. Bizonyosan megpirongat, de aztán megbocsát és nem lesz többé semmi nyugtalanságod.

— Hát szegény Katicza, aki várja az ígért jutalmat! Apácska nem akarja, hogy csak szóba is álljak többé vele.

— Elmondod a zálog históriáját is. Atyád jó ember, nem fogja sajnálni azt az egy forintot.

— Ő nagyon haragszik rájuk . . . talán erővel is vissza véteti és Katicza azt fogja hinni, hogy megcsaltam. Pedig ha láttad volna! Mennyire fázott, milyen éhes volt! Talán te is megsajnálta volna és kívánál segíteni rajta.

— Hogy ne! Így is sajnálom az istenadttát és szívesen megsegíteném. Majd gondolkozom róla.

— Jaj de jó fiu vagy te!

Itt azonban félbe szakadt a kedélyes csevegés, mert belépett a kisasszony és aludni küldte Saroltát. Arról szó sem lehetett, hogy ébren maradjon éjfélig, amikor Irma és Böske megjönnek.
Jól van jól! gondolta Sarolta. Lefekszem,

de aludni nem fogok; és mikor benyitnak a szobájokba, mindjárt hozzájuk megyek. Az ajtót nyitva hagyom.

Erősen el volt tökéve, hogy nem fog elaludni. De biz' annak mégis az lett a vége, hogy egyszerre csak mély álomból rezzent

... MOHÓN OLVASTA. ... (Lásd a 246. lapon.)

föl. Még egészen sötét volt, nem látott semmit; de érezte, hogy valaki tapogatja. Szinte megijedt.

— Jaj ... no, mi az? Ki van itt?

Vihogó nevetgélés volt rá a felelet, aztán vékony, éles hang szólalt meg:

— Ne félj semmit, nem vagyunk mi rablók, hanem kedves rokonok: Irma és Böske.

— Megjöttetek? Pompás!

— Hogy megjöttünk-e? Azóta már nagyot aludtunk is. Mindjárt reggel lesz. Te ugyan szép mormotér vagy, hogy így alszol, a

helyett, hogy vendégeidhez sietnél. Hát nem vagy kíváncsi rám?

— Dehogyan nem! Mindjárt meggyújtom a gyertyát . . .

— MICSODA RENDETLENKEDÉS EZ? (Lásd a 251. lapon.)

— No persze! Még észre találná venni az az unalmas kisasszony, aki az éjjel foga-dott és tele beszélte a fejünket mindenféle

bölcsekkel. Megismerkedünk sötétben, az nagyon mulatságos lesz.

— Csak hogy nem vagyunk felöltözve, így

pedig nagyon hideg ám itt álldogálni, szólt meg egy másik hang.

— Ne félj semmit, Böske! Bebukunk Sárrikához az ágyba. Elférünk hárman is, ugy-e?

— Persze, persze, felelt Sarolta. Majd én a falhoz lapulok.

— Helyes. Én fekszem közbül, te meg Böske, szélről. Így ni! Most jól vagyunk, ugy-e?

— Nagyon jól, bizonyítá Böske.

— Igen . . . csak hogy . . . nekem nem jut a takaróból, jegyzé meg Sarolta habozva. Meg találok hűlni.

— Egy kis nátha nem a világ! biztatta Irma.

— Mi szokva vagyunk hozzá, bizonyítá Böske. Hanem te talán afféle kényeskedő, finyáskodó portéka vagy.

— Az ilyen nagyon gazdag gyerekek rendesen olyanok. De majd leszoktatjuk róla! ígérte Irma.

— Nem vagyok kényeskedő . . . majd meglássátok. És úgy örülök, hogy itt vagytok. Csak már láthatnálak, hogy milyenek vagytok!

— Ó, azt sötétben is meg lehet tudni, szólt Irma. Én mindjárt kitapogatlak. De nyugodtan feküdjél ám! Meglásd, milyen pontosan eltalálok, milyen vagy.

Sarolta nagyon furesának találta a megismerkedésnek ezt a módját, de nem tett kifogást. A következő pillanatban már érezte is a fején, arcán Irmának a csontos, kemény ujjait, melyek éppen nem gyöngéden tapogatták végig s még a szájába is betévedtek, a szemeit meg majd kinyomták.

— Jaj, ez fáj!

— No persze! Hiszen az nagyon kellemes, ha az embert így simogatják. Én szeretem.

— No de hát mondd már, milyen? sürgette szélről Böske. Ha nem mondd, én is megtapogatom.

Sarolta megszeppent. Már eddig is alig tudta: nevéssen-é vagy boszankodjék; de minden esetre elégnék találta, ha csak egyikök ismerkedik meg vele ilyen szokatlan módon. Ó is biztatta tehát Irmát:

— Halljuk, eltalálok-e?

— Biztosan! A hajad eléggé sűrű, de nem finom, nem is hosszú . . . a homlokod magas . . . az orrod pisze . . .

— Az nem igaz, tiltakozott Sarolta. Nem pisze!

— Pisze, ha mondom. Egyéb iránt, ha tagadod, lát mindjárt kitapogatom újra . . .

— Nem, nem! Inkább legyen pisze!

— Az már más. Menjünk tovább . . . A szád nem éppen kicsi . . . az orcád meglehetősen pufók, . . . no, mindent össze véve, nem gondolnám, hogy sokkal szebb vagy, mint akár én, akár Böske.

— Már most eressz oda engemet, szólt Böske. Én arczról fogom kitapogatni, milyen a természete, mit várhatunk tőle.

Most már igazán szepegett szegény Sarolta. Micsoda garázda két jószág ez! Nem csak az orrát, homlokát, haját akarják kitapogatni, hanem még azt is, hogy mi lakik benne. Szerencséjére Irma így szólt:

— Fölösleges fáradság volna, Böske. Én már azt is tudom. Nagyon csöndes és türelmes. Inkább titkon duzzog, de nem mutat haragot. Nem sok a bátorsága. Meg fogja tenni, amit *mi* akarunk . . . így hát jó barátságban leszünk.

Nem folytathatta, mert e pillanatban megnyílt az ajtó s a szobalány égő gyertyával lépett be. Gyanútlanul tette le a gyertyát az asztalra s közeledett az ágyhoz.

— Kisasszonykám, ideje fölkelni . . .

Ekkor látta, hogy hárman is vannak ott.

— Ejnye, micsoda rendetlenkedés ez! (Lásd a képet a 249. lapon.) Minek jöttek ide maguk, rakoncátlan kis jószágok! Kizavarni az álmából a szegény kisasszonykámát! Tüstént térjenek vissza a szobájokba és ilyet többé ne lássak, különben becsukjuk az ajtót.

Irma és Böske hangosan kaczagtak.

— No no, Juczi, Lidi, Panni vagy minek hívják! Hiszen csak meg köll is-

merkednünk! De mi! Az orra csakugyan nem pisze. Hanem a többit azt eltaláltam.

Nevetve futottak a másik szobába és Sarolta maga is nevetett.

— Furcsa volt nagyon . . . igen jó kedvűek a kis rokonaim . . . Ó! . . . most már nem leszünk itt olyan csöndesen, mint eddig.

— Köszönöm szépen! zsörtölődött a szobalány. Ha csak jókedvűek, az nem lesz hiba. Csak meg ne gyűljön velők a bajunk.

(Folytatása következik.)

NYOLCZ BABA.

EGY végben im nyolcz baba —
De fura!
Nyolcz iczike-piczike
Figura.

Ugyan már-hogy kerültek
Együvé?
Egymás mellé őket ki
Terelé?

És mit néznek, figyelnek
Oly nagyon?
Lenn a földön, égen fenn
Mi vagyon?

A földön lenn pillangók
Lengenek,
A kék égen uszkálnak
Fellegek.

Nem csoda a pillangó,
Felleg sem —
Mégis nézik, csodálják
Lelkesen.

Sőt nekik még szép dalt is
Zengenek
Itt ezek a kicsike
Gyermekek.

BOCSINKA DICSŐSÉGE.

— Figura-történetke, három képpel. —

DÖRGÖTT-morgott Maczkó apó, sehogyszem volt meglegedve a dolog sorjával.

— Hallod-e, anyjuk, hát okvetetlen elköll menned, éppen ma, mikor nekem is sok a dolgom?

— Hogy ne, lelkem apjukom, felelé Medve anyó. Egészen üres a nagy mézes-fazék. be köll szerezni egy kis édességet. Izentek a méhek, hogy ma lesz a vásár. Törík-

szakad, de el köll mennem. Majd ellátja Bocsinka a házat.

— El én, apuska! igérte Bocsinka.

— Lesz is benne köszönet! Még magad is bajba keveredel, mert én nem maradhatok itthon, hogy őrizzelek. De hát hainincs máskép, így is jól van. Viszek a tarisznyában valami kis száraz harapni valót, az lesz az ebédem.

Fogta a szerszámát és ment a dolgára, meglehetősen kedvetlenül. Medve anyó azonban nem busult, hanem így szólt:

... MINTHA BOCSINKA JÖNNE AZ ÉTELES KOSÁRRAL.

— Bocsinkám, kedves lányom, csak teddpontosan, amit mondtam. Hadd lássa apád, hogy az anyád lánya vagy. Most bosszusan távozott, de ha jól fogod a dolog végét, vigan fog haza térni.

Maczkó apó csakugyan boszankodott eleinte, de munka közben lassacskán elpárolgott a kedvetlensége. Dél felé már így szólt:

— Nem nagy baj, no! Megleszek egy nap meleg étel nélkül is. De nini! Mi az ott? Mintha Bocsinka jönne az ételes kosárral.

Csakugyan úgy is volt az szórul-szóra. Bocsinka közeledett, czipelve a nagy kosarat, melyben Maczkó apónak az ebédet szokta vinni a felesége.

— Apuskám, főztem egy kis ebédet. Bizonyosan nem olyan jó, mint ha anyuska főzte volna... de talán nem is egészen rossz. Megkóstoltam... el mertem hozni.

— No lám, no lám! Hát te már értesz hozzá? Ki hitte volna? És nem röstelted a fáradságot, mikor bátran játszogathattál volna?

— Ó dehogy! Nagy örömmel készítettem, csak attól félttem folyvást, hogy nem sült el jól.

— Dehogyan nem! Bizonyosan jó lesz az. És csakugyan jó is volt. Egy kis só meg paprika meg nem ártott volna ugyan, de

... TÁNCZRA PERDÜLT A KICSIKÉVEL. (Lásd a 254. lapon.)

megfűszerezte e helyett az ételt az apa öröme, hogy olyan gondos, kedves lánya van. De még nagyobb volt a Bocsinka

öröme, mikor látta, hogy csakugyan izlik a főztje.

— Hát csakugyan nem nagyon rossz?

— Nem hogy nagyon rossz volna, hanem rég nem ettem ily jóízűen.

Bocsinka tánczolt, dalolt örömeiben s Maczkó apónak is olyan kedve kerekedett, hogy szintén tánczra perdült a kicsikével. (Lásd a képet a 253. lapon.) De hát erre már egy kicsit nehéz volt az ő öreg lába, azért nem sokára abba is hagyta.

— No, kicsikém, te most sétálgass, mulatgass. Nem sokára készen leszek a dolgommal, aztán együtt megyünk haza.

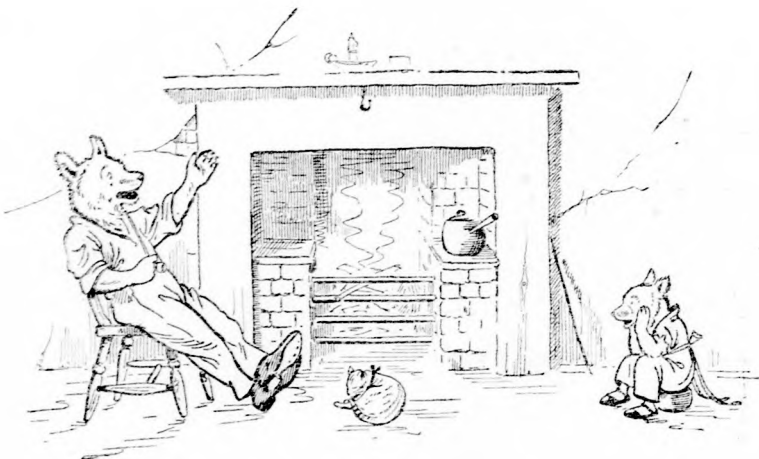
— Jaj, apuskám, az nem lehet! Sok a dolog a háznál. Siettem ide az ebéddel, de

otthon még sok az eltakarítani való. Most már megyek, nehogy szégyenben maradjak, mire anyuka haza tér.

Szépen haza ballagott s Maczkó apó most már nem dörgött-morgott, hanem elégedetten nézett utána.

— Anyja lánya! Az egész Maczkó familiában, de bizony hetedhét vármegyében sincs párja.

Mikor aztán haza tért, olyan rendben volt a ház, hogy keresve sem találhatott volna semmi kifogást. Leült a tűzhely mellé, Bocsinka pedig előhozta a pipát s Maczkó

... VIGAN PÖFÉKELGETETT.

apó vidáman pöfékelgetett, Bocsinka pedig beszámolt, hogy mit végzett délután. Így várták az anyjuk hazatértét.

— No, volt-e hiba? kérde Medve anyó, amint belépett. Beváltottad-e, Bocsinkám, amit megfogadtál?

— Iparkodtam, de nem tudom . . .

— De tudom én, mondá vigan Maczkó apó. Anyjukom, ez a mi Bocsinka lányunk olyan jeles kis gazdasszony, olyan ügyes, olyan gondos, hogy maholnap rábízhatod a házat, magad pedig pihengethetsz.

— Ugy-e bizony? Tudtam én azt! Az én nevelésem. De kap is szép vásárfiát és a mézből dupla porciót.

Bocsinka szinte pirult a nagy dicsőségtől és a mézet nyalogatva, így tűnődött:

— Tán a méznél is édesebb a dicséret, melyről tudjuk, hogy igazán megszolgáltuk.

KORMOSKA HÁLAJA.

(Képpel a czimlapon.)

 KIS Juliska teljesen és tökéletesen hitte, hogy Kormoska halából tette, amit tett. Palika is hajlandó volt rá, hogy elhigye.

— Fölgorhatott volna egyenest is a fára, vagy pedig még könnyebben átgorhatott volna a kerítésen. De akkor nem figyelmeztetett volna minket a veszedelemre. Ugy-é, Ferkó?

Ferkó, a legöregebbik testvér, nem mondta sem azt, hogy úgy van, sem azt, hogy nem úgy van; gondolni azonban ő is gondolt valamit; legelőször is pedig azt, hogy a fekete czicza nélkül minden esetre nagy veszedelem érhetne volna őket s annyi bizonyos, hogy Kormoska, akár tudatosan akár véletlenül, de lerótt a tartozását. Mert hát adósa volt Kormoska a kis Juliskának, de még inkább Ferkónak.

Hónapokkal előbb, még a nagy esőzés idején történt, hogy a három testvér, amint kissé kiderült az ég, a mezőre sétált. Azaz, csak akart, mert a máskor sekély patak egész nagy folyóvá dagadt, elsodorta a hidat s nagy darabon elöntötte a mezőt is. Vissza akartak fordulni, mikor Juliska hirtelen fölkiáltott:

— Nézzétek!... mi uszik ott? Egy, nagy deszka-szál... és ül rajta valami... Ó! Egy kis czicza! És hogy nyávog szegényke! Jaj, ha belefül!

Csakugyan egy kis fekete macska ült a deszka-szálon és keservesen nyávogott. Amint a gyermekeket megpillantotta, nyugtalanul szaladt ide-oda a deszkán s Ferkóék felé nézegetve sírt; nyilván segítséget kért. Juliskának mindjárt meg is esett rajta a szive.

— Ferkó, kedves Ferkó, mentsd meg szegénykét!

Ferkó jó fiu volt, de nem könnyen vállalkozott a czicza-mentésre.

— Bajos dolog!... A víz nagyon mély. De Juliska nem tágitott. Palika is biztatta Ferkót, aki végre rászánta magát.

— Jól van no, megpróbálom.

Mivel jól tudott úszni, hát nem éppen tulságos erő-feszítésébe került, hogy a deszkát kiterelje a part felé. Ott aztán a megmentett kis czicza egyenest a Juliska ölébe futott.

Persze haza vitték s mert nem lehetett kideríteni, hogy kié, hát meg is tartották és fekete szőrével Kormoskának nevezték el. Jól bántak vele s Kormoska kedves, vidám játszótársuk lett.

Egy napon künn játszogattak a kapu előtt. Velök volt Kormoska is, de mert egyéb játékba fogtak, a czicza kissé odább sétált és verebekre leskelődött. Ferkó és testvérei, elmerülve a játékba, nem ügyeltek oda; de annál nagyobb volt a meglepetésök, mikor az éppen meghajolva álló Palikának a hátára ugrott valami, úgy hogy Palika térdre bukott ijedtében. A következő pillanatban már látták, hogy Kormoska ugrik a Palika hátáról tovább, föl a közeli fára. És még itt is ijedten kapaszkodik följebb-följebb. (Lásd a képet a czimlapon.)

Eleinte nevettek rajt, de Ferkó körül nézett.

— Ugyan mitől ijedt meg anyyira?

Még ki sem mondta, már látta s gyorsan fölgorva, kézen ragadta a kis Juliskát.

— Pali, fuss utánam! Gyorsan! Veszett kutya jön egyenesen nekünk!

Még egy pillanat s már későn lett volna. De szerencsére éppen idején jutottak be az udvarra és becsaphatták a kaput a veszedelmes állat előtt.

— Kormoskának köszönhetjük, hogy megmenekültünk. Azaz, köszönhetjük annak, hogy egykor mi mentettük meg őt, úgy hogy most velünk lehetett. Jótét nem vész kárba!

KÜLÖNÖS ÁBRÁZAT.

KÜLÖNÖS egy ábrázat!
Nincsen szeme, szája —
Még vissza se mosolyog,
Ha nevetek rája.

Orra tömpe, piczike.
Két águ a bajsza —
Egyik ága csére áll,
Másika meg hajszra.

A nyelve ni! . . . ahul van.
Ide-oda repked;
Titkosan ketyeg . . . valjon
Kivel beszélgethet?

Házikója födeles,
Ablak is van rajta . . .
Épp most berreg, csenget is . . .
Kellemes a hangja.

Négy a lábszára neki,
S csak kettőn van lábfej —
Hasztalan parancsolom:
»Szaladj! Úlj le! Állj fel!«

Különös négy lábszár ez!
Ha zeng a nótája:
Ketteje megrövidül
S nyulik másik párja.

Már ugyan ki, mi lehet?
Én ki nem találok . . .
Pedig már egy órája,
Hogy itt lesem-cárom!

A TÜNDÉREK VERSENGÉSE.

— Mese. —

AJDANÁBAN, réges-régen, midőn még tündérek, jó és gonosz manók és más efféle mesebeli jószágok jártak-keltek a földön: a hatalmas tündér- királyné kiküldte két tündérét, hogy szerte járva-lengedezve, jót tegyenek az emberekkel. Mindegyiket más-más adománnyal látta el, de lelkökre kötötte, hogy amennyire csak lehet, együtt maradjanak.

De a két tündér, alig hogy utra kelt, már szét is vált, mert nem tudott jól öszszeférni. Vagyis inkább egyikök, a csillogó Aranyos, nagyon büszkén és félvállról beszélt a társához. Ügyeskéhez.

— Azt csakugyan jól rendelte böcs királynénk, hogy mellettem maradj, mondá. Mert egymagadban ugyan hiába bolyongnál, semmit sem tehetnél.

— No, no, ki tudja? Talán többet, mint te énnélkülem.

— Ó te szegény! Hát mit adhatsz te az embereknek? Semmit! De én! Ha én bele nyulok az erszénykémbé, boldoggá teszszek mindenkit.

Piczike erszényke függött az oldalán, csak hogy ez büvös erszényke volt: a hány-szor belenyult, annyi ezüstöt, aranyat, szász bankót huzott ki belőle, amennyit csak akart. Ellenben Ügyeske csak egy kis pálczikát tartott a kezében; akit ezzel megérintett, azt felruházta ügyességgel és kitartással. Ezért hát állhatatosan vitatta, hogy ő különb és mert egyikök sem tágított, hát szét váltak. Végkép azonban még

sem merték megszegni királynéjok parancsát és így újra csak össze kerültek és újra versenyeztek.

— Száz szónak is egy a vége, mondá Aranyos kevélyen: a kincs, a pénz a fő, tehát csak én tehetem boldoggá az embereket.

— Nem igaz! Ha én ott nem vagyok, a te ajándékok semmit sem ér. De az én ajándékokkal mindjárt boldogul mindenki.

— Nevetséges! Hát tegyük próbát!

— Nem bánom. Amott az ut-szélen ül egy szegény ember: rongyos is, szomorú is. Próbáljuk meg, melyikünk tudja boldogabbá tenni.

— Jól van. Majd meggyőződöl, hogy a pénz a fő.

Emberi alakot váltottak, oda sétáltak a szegény ember mellé és Aranyos megszólította:

— Min búsulsz, szegény ember?

— Hogy ne busulnék, jó uram, mikor olyan nehéz a sorom. Otthon a beteg feleségem s éhes gyermekeim várnak, de üres kézzel térek haza. Jártam, keltem, hogy munkát kapjak és megkeressek egy kis kenyérre valót; de mind hiába!

— Hát ha neked adnám ezt az ezüst tallért, akkor nem busulnál?

— Dehogyan busulnék! Nem volna akkor nálamnál boldogabb ember a világon.

— No hát fogd, neked adom.

A szegény ember megköszönte s örömtől sugárzó arccal futva futott haza. A büszke Aranyos diadalmasan nézett társára, aztán a szegény ember után mentek, hogy lássák, mekkora az öröm a házában. Hát amint oda érnek, látják, hogy a szegény ember a ház előtti padkán ül, még szomorubbán, mint az előtt.

— Ejnye, hát csak eddig tartott a boldogságod? kérde Aranyos kissé kedvetlenül.

— Ó uram, hamar vége lett annak!

A tallért zsebre dugtam, de nagy örömemben elfelejtettem, hogy lyukas a zsebem. Mire haza értem, csak az üres, lyukas zsebet találtam. És hiába is keresném a

pénzt. Olyan hosszú uton a nagy sárban meg sem találhatom.

— Ne busulj no! Én boldoggá akarlak tenni, hát busásan kipótolom. Fogd ezt az aranyat: ez háromszor annyit ér, mint az elveszett tallér.

Felvidult a szegény ember és mindjárt szaladt a boltba, hogy kenyeret és egyéb elemózsiát vásároljon. Mikor fizetni akart és oda adta az aranyat, a boltos gyanakodva nézte-forgatta a fényes pénz-darabot.

— Hol vette ezt az aranyat?

— Egy jó urtól kaptam.

— Persze! Ilyen rongyos embernek majd aranyakat osztogatnak. Ez vagy hamis pénz, vagy lopott jószág. Menjünk csak a bíróhoz!

Megijedt a szegény ember. Nem tudja bebizonyítani, hogy igaz uton jutott az aranyhoz. Még becsukják! Futásnak eredt tehát és meg sem állt az erdőig, hol nagy bánan bolygott a sűrűségben. Itt találta újra a két tündér.

— No, már meg mi baj? kérde Aranyos bosszusan.

Elmondta a szegény ember s Ügyeske kissé kárörvendve nevetett.

— Hiába nevelsz. Ne busulj, szegény ember, itt van ez a százas bankó, ez majd megvigasztal.

Ne, már ez csakugyan megvigasztalta. Ekkora kincsről a szegény ember még álmodni sem mert volna. Örömében tánczolvá és a nagy bankót diadalmasan lobogtatva sietett haza felé. . . . de bizony nem jutott haza. Két garázda ficzkó meglátta kezében a kincset. Rárohantak, leteperték, elvették tőle a nagy bankót és odább álltak.

Most már nem csak busult a szegény ember, hanem sirt, jajveszékelt és haját tépve hempergett a földön. Oda ért a két tündér és Ügyeske így szólt Aranyoshoz:

— Háromszor ajándékoztad meg és ime, jajveszékél. Maga a kincs, arany tehát nem tette boldoggá. Most rajtam a sor.

S megérintette pálcikájával a kesergő szegény embert.

Ennek a fejében pedig ekkor másféle gondolatok támadtak.

— Mit érek vele, ha egy hétig is busulok itt. Jobb lesz, ha össze szedem az eszemet és ügyesebben, több kitartással látok a dolgom után. Megkeresem azt az ezüst-tallért. Ha kiesett a lyukas zsebemből, hát mindjárt ki köllött esnie, amint beletettem. Ott lesz az közel a helyhez, ahol kaptam.

Oda sietett s alig nézett kissé szét, megtalálta a tallért. Ugyancsak vígan indult haza.

— No, lám! Ha az ember nem csügged, hanem okosan és ügyesen azt teszi, ami célra vezet, mindjárt boldogul. Biz' én az aranyomat sem hagyom a boltosnál.

Betért a boltba és így szólt:

— Az imént rósteltem a biróhoz menni, de már meggondoltam a dolgot. Találkoztam azzal az urral, aki az aranyat adta: ott áll ni! Hát majd bizonyítani fogja, hogy igaz jószág.

— Az már más, felelé a boltos. Akkor rendben van a dolog. Vigye az elemóziát, amit vásárolt. Ez meg vissza jár még az aranyból.

Olyan boldog, vig ebéd volt a szegény ember házában, hogy a viczispánnal sem cseréltek volna. De a gazda csak hamarosan falatozott valamit, aztán így szólt:

— Azt a százast bankómat sem hagyom. Tudom én, hol szoktak az ilyen rablók az erdőben meghuzódni. Nehány jó emberemmel rajtok ütünk, nyakon csipjük őket s visszaszerzem a kincsemet.

Még be sem esteledett, már fogva volt a két rabló; a nagy bankó pedig vissza került a szegény ember zsebébe. Azaz nem volt többé szegény ember, mert okosság, ügyességgel és csüggedetlen kitartással végezte azontul minden dolgát és boldog ember lett.

— Igazad volt, testvér, szólt Aranyos tündér a társához. Ezüst, arany és bármi kincs maga még nem biztosítja a boldogságot: míg ész, ügyesség és kitartás biztosan célhoz vezetnek.

»TE VAGY AZ ÉN CSACSIKÁM!«

— A »Kis Lap« 75-dik színes műmelléklete. —

MIKOR legelőször megismerkedtek vele, akkor mint elvarázsolt királyfi jelent meg. Ha nem hiszitek, hát csak olvassátok tovább, majd meglátjátok. Karsai akarta is, hogy valami szép királyfiat nevet adjanak neki, de Annuska sokkal jobbnak találta, ha megmaradnak a mellett, hogy »csacsika«. És a csacsika ezt egy csöppet sem vette zokon, sőt igen barátságosan pislogott álmos, öreg szemével a hívásra; s ha jó, édes répácskát vagy más kedves csemegét nyujtottak feléje, megfontolt, komoly lépésekkel közeledett, jóízűen ráigcsálta a jó falatot és engedte, hogy simogassák, hosszú fülét huzogassák.

Annuska és Karsai egy nagy családnak volt két kicsiny tagja. Falun laktak és sok nénikéjük volt, aki hol néhány napra, hol néhány hétre időzött ott látogatóban. Nem mindegyiket szerették egyformán. Már például Fanni néni éppen nem szerették, mert minden este borzasztó pontossággal figyelmeztette a mamát, hogy már későre jár az idő, a gyerekek menjenek aludni. És aztán menniök kellett, akár tetszett, akár nem. Nekik pedig rendszeren nem tetszett. A kemény szívű néni azonban nem törődött vele.

Egészen másféle volt a kedves Lotti néni. Ez nem küldte őket aludni, hanem mesélt nekik gyönyörű meséket. Karsai meg is volt győződve, hogy ha Lotti néni mindig ott időzhetne náluk, akkor fölösleges volna a betűkkel, olvasással vesződni, mert hiszen akkor nem szorulnának rá a mese-könyvre. Ha pedig mesét nem olvas az ember, akkor minek bajlódják az olvasás mesterségével?

Egy szép nyári napon Lotti néni, Annuska és Karsai a mezőn sétáltak s elfáradván, egy széna-boglya tövébe heveredtek.

— Nénike, mesélj valamit! kérte Annuska.

A néni nem kérette magát, hanem mindjárt belefogott egy szép tündér-mesébe. Eppen odáig ért, hogy azt mondta:

— Ekkor megjelent az elvarázsolt királyfi . . .

És ebben a pillanatban a boglya mögül előtűnt egy nagy szürke fej két hosszú füffel, a fejjel pedig egy nagy csacsi is. Lotti néni nagyot nevetett.

— Ime, itt van az elvarázsolt királyfi.

Nagyot nevettek Annuska és Karesi is, talpra ugrottak és lemondva a mese folytatásáról, meg akartak barátkozni a váratlan látogatóval. Ez pedig jámbor, szelid csacsika lévén, kész volt a barátkozásra és azt is megengedte, hogy a néni föltegye Annuskát a hátára. Már arról aztán nem tehetett, hogy a kis leány, amint az egyik oldalon följutott, a másik oldalon mindjárt le is pottyant. Karesi megvetőleg szólt:

— Nem leányoknak való az! Nénike, engemet iltessen föl, én nem fogok ám leesni.

Vitézül állt a szavának egészen addig, amíg nagy kevélységében azt nem akarta bebizonyítani, hogy vágtatni is tud. Addig bökdöste sarkaival a csacsi oldalát, míg nem a csacsi lassu üggetésnek eredt. Karesi büszkén nézett hátra, de biz' ezt megbánta, mert ezzel a mozdulattal elvesztette az egyensúlyt és lebukott a földre.

Nem történt semmi baja, nevettek mindnyájan, a szelid csacsi pedig megállt és barátságosan nézett rájuk. Téptek kövér füvet s a csacsi a kezökből eszegette; azt is megengedte, hogy bucsuzóul megölelgessék.

Ez volt a barátság kezdete. Ettől fogva többször találkoztak, bár néha nem volt a csacsi található. Mert hát neki dolgoznia kellett. Egyik szomszéd gazda csacsija volt és be-befogták a kordéba. Szabad napjait azonban lefelészve töltötte s ilyenkor Annuska és Karesi azonnal fölkeresték. Bizonyos, hogy a csacsi már ismerte és szerette is őket. Eléjük ment és nagy készséggel ette a kezökből a csemegét, melyet számára hoztak.

Csakhogy minden mulandó a világon. A kedves Lotti néni haza utazott, ami már elég baj volt; de aztán egyszerre

csak eltűnt a csacsi is. A szomszéd gazda meghalt, a holmiját eladták s a csacsi elkerült a faluból, ki tudja, hova.

Busultak utána Karesi és hugocskája, de mind hiába. Egy napon azonban, amint a mamával kocsiztak, szembe jött egy kordé, melyet egy igen sovány, borzas szőrű csacsi húzott. Es a kordéban ülő ember vastag bottal nagyokat ütött a csacsira.

— Ez ő! Ez a mi csacsikánk! kiáltá Karesi és akkorát ugrott, hogy majd kiesett a kocsiból.

— Igen, ez ő! bizonyítá Annuska Ó, mamácska, mondd annak az embernek, hogy ne verje a mi kedves csacsikánkat!

— Nem szólhatunk bele más embernek a dolgába.

Ezalatt a koci már messzire haladt a kordétól s Karesi és Annuska busan sóhajtottak:

— Csak tudnánk, kié most a szegény csacsika! Talán megvehetnénk . . . Nekem van egy husz-filléresem, szólt Karesi.

— Nekem is van egy tiz-filléresem, folytató Annuska.

— Már ammiért alig ha kapnák meg, szólt közbe az öreg kocsis. Én különben ismerem a csacsi gazdáját; a szomszéd faluból való.

Ez nagyszerű gondolatot adott Karesinak. Alig hogy haza értek, összebujt a két testvér s alapos tanácskozás után Karesi tollat ragadott és ezt a levelet írta:

»Kedves Loti Néni! Jőjj el ha lehet, de mingyá, mer nagyon Bussulunk a Csacsikánk rossz kézbe lyutot az a rossz Ember üti de nekünk csak Huszon ött fillérünk Van és nem vehetjük meg! És nagyon salynájuk a Nénikét kérjük segítsen.»

Lotti néni megkapta a levelet. És ő is írt nemcsak a két testvérnek, hanem a mamájoknak is.

És néhány nap múlva a lesoványodott, elgyötört csacsika ott állt az Annuskáék udvarán. Volt ám öröm!

Pár hét alatt a csacsika ugyancsak megváltozott. Meghízott, a szőre ismét szép sima és bársonyos lett s Annuska és Karesi

most már mindennap játszogattak vele. Karesinak a mulatsága csak addig tartott, míg az iskola meg nem kezdődött; de Annuska otthon maradt s amikor csak teheti, fölkeresi a szelid, öreg fülest és megölelgeti:

— Te vagy az én kedves csacsikám!

KOCZKA-REJTVÉNY.

Helyesen rakva össze e betűket: balról jobbra s fölülről lefelé olvasva, az 1-ső sorból kikerül egy nagy költő neve; a 2-ikből egy ige, mely mozgást jelent; a 3-ikből egy névmás és a 4-ikből egy más-salhangzó.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mesék.”

Az ifjuság számára írta *Greguss Ágost.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 14-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Egy hétben hét nap van.

Helyesen fejtették meg: Nékám István és Ervin, Vermes Margitka, Bolyó Pálma és Károly, Wettstein János, Gombos Ernő, Bakofén Mór Manó, Przybilla Jenő, Hager Rikárd (részben), Gyürky Margit, Vigh Győző (részben), Szigeti Janka és Ernő, Taubner Margit, Szinyei-Merse Zsiga, Hagymássy Lajos (hiányosan; mert ugyan hogy volna egy hétben hat nap? *F. b.*) Csizsek Ilona, ifj. Jákó János, Adler Margit és Ernő, Rózsa Károly, Havas Margit, Rihmer Anikó, Saláth Ilonka, Ádámffy Ilona és Elek, Mérey Ágosta, Szukováty Imre, Dorgó Mariska, Zurányi Gusztáv, Leitner Olga, Glósz Irma (hiányosan), Veres Katicza, Krausz László, Trotzer testvérek, Sziklay Ilonka, Szidon Mariska, Molnár Ferike, Kolecsányi Imre és Kálmán, Fischl Izabella, Cziner Imre, Sembery

Sándor, Grünwald Ilonka, Weisz Sándor és Ödön. Botka (?) testvérek (a neveket olvashatóan írjátok ki! *F. b.*) Lányi István és Rudolf, Fazán Károly, Steinhübel Ödön (hiányosan), Jánosi Anna, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Piller Géza, Busay Gizike és Irénke, Freyler Editke, Hecht Margit és Piroška, Löbl Paula, Mihályfi Ernő és Zoltán, Pisny Pistika, Bónis Berta, Záborszky Dezső, Tölgyi Sándor, Berczely Yerta, Bölöni Erzi, Szegedi Ilonka, Kreibik Sándor, Bokrossy testvérek, Bogisich Imre, Szent-Ivány Carla, Farkas Mariska, Straširbka Modesta, Gál Amália és Márta (részben), Ebeczky Gabriella, Tobisch Ili és Irénke, Spitzer Flora, Imrédy Kálmán és Károly, Várady Böske, Dobrovits Margit, Vadas Zoltán, Szemők Katicza és Maricza, Unátyinszky Ilus.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Szigeti Janka és Ernő, Nagy-Körösön*. kiknek a jutalom-könyvet (»Kis szindarabok« Gyermek-előadások számára gyűjtötte *Forgó bácsi*, a »*Forgó bácsi könyvtára*« című gyűjtemény egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Lányi István és Rudolf, Szemők Katicza és Maricza, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Krausz László, Hollak Leo.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ventura Károly. Magyarországon legnagyobb papiros-gyár a hermaneczi. A nyáron oly közel voltál hozzá, s nem tudtál felőle. Kár! — **Grünwald Ilonka.** Soraidból látom, hogy nem sikertelenül pályáztál volna te is, ha meg nem riadtál volna a nehézségektől. Az én nevem *Forgó bácsi*, és semmi egyéb. — **Pollák testv.** A rejtvény értelme már magában hamis. Azt mondja: »A királytól függ a nép sorsa«. Így lehetett ez hajdanán; de ma, az alkotmányos világban, minden nép sorsa önmagától függ. A lev. lapotok egyébként alig olvasható a sok tinta-pecséttől. — **Sziklay Ilonka.** Érdeklődéssel olvastam takaros írásu leveledet. — **Tobisch Ili és Irénke.** A falusi életnek nagy barátja vagyok. Bár csak egyszer megfelelhetnék a ti kedves meghívástoknak! A virágos üdvözlést nagyon köszönöm. — **Sántha Pista.** A versikéd lábai veszedelmes atyatiságban vannak a neveddel. — **Biau Alice.** Gondos, szép írásodban örömmel tellett, még inkább abban, hogy oly kedvesen esett a váratlan meglepetés. A leveled borítékjáról hamarosan azt hittem, Franciaországból jön, mert azon »Louis Blau« név áll. Vagy az nem is francia, hanem német? De hiszen NK. Magyarországon van! — *Több levélről a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.